

Ažužadėjimas blogoms akims numarinti

Gesinti, gesinti žvilgsnį
žiūrint į ledą, žiūrint į sniegą
(nežiūrėk į save, nes iš karto sudegsi)!

Skandinti, skandinti žvilgsnį
upelėj ar pažliugusioj pievoj
(tegu baido žuvis, tegu baido varles, tegu...).

Išverkti, išverkti žvilgsnį,
įrišti į nosinę
(ir pakasti po žemėm, kad lyjant supūtų).

Išversti, išversti žvilgsnį
į gerąją pusę, galbūt siuvinėtą
(ir leisti vaikui priešus paglostyt).

Pamesti, pamesti žvilgsnį
geriausia – kryžkelėj
(ir bėgti neatsisukant, kad nebepavytų).

Užtemdyt, užtemdyt žvilgsnį,
užmerkt akis
(su varpo skambesiu, žinok, apsivaloma).

***

Aš saugau, saugau bites,
O miegas lipnesnis už medų...
Rykštele pamoju prieš nosį
Ir nuveju miegą tolyn.
Aš saugau, saugau bites,
Per sodą prasliūkina katinas.
Rykštelė juodajam pagraso –
Tas dar tyliau slenka pasieniu.
Aš saugau, saugau bites,
Per žolę atbrenda tėvas,
Kartu pabeldžiam į avilius:
„- Bitelės, mes pranešam Jums...“.
Aš saugojau, saugojau avilius,
Šermukšninė mano rykštelė
Pabaido tik vištą ar katiną,
Bet nenubaido mirties.

***

Lietaus vanduo
senoj statinėj
pribėgo per liūtį
žiūriu ir žiūriu
o kas atsispindi
tik stogas ir šakos
ir lietvamzdžio galas
naktim galbūt žvaigždės
mėnuo nusimaudo
nuskęsta žiogelis
ir žiedas jazmino
įbersiu čiobrelių
įtrupinsiu žemės
tris lašus kraujo
iš delno įlašinsiu
žiūrėsiu žiūrėsiu
gal kas atsispindi
tik šakom ir stogu
atrieda mėnulis
nuskęsta statinėj
kaip žiogas ar žiedas
nušvinta truputį
senoji statinė
mėnuli mėnulaiti
dangaus karalaiti
drumstas vanduo
sugrauzė it rūdys
tavąjį diską
ir kuo aš dabar
naktim pasišviesiu
kai lietūs iš naujo
statinę pripildys

***

Senamiesty stebėjau, kaip gamino žvakę
žmogus švelniu kaip bitė charakteriu.
Jis skandino lininį siūlą
ištirpusioj vaško masėj.

O žvakė pampo, storėjo ir pasiekusi
fizinę brandą dabar
apšviečia mano sielos kampus,
nors turėtų tik kambario.

Sakau, ypatingas buvo žmogus
švelniu kaip bitė charakteriu,
nes tokią žvakę išliejo.

Ir gėda man, kad kiaurai permato
mane draugai ir kiti artimieji.
Pirštais nebado, bet žinau, kad apkalba,
kad sako, jog niūru, niūru pas mane,
kad nieko blizgaus, tarkim, platinos
ar aukso, tik aptriušę nugarėlės
nebeskaitomų knygų;
kad kampuose akis išplėtę žiūri
žodeliai žodelyčiai, galintys prišaukti
lietų, vėją, arklius ar gyvačių karalių;
kad visur dulkės, nusėdę per du
vaiko pirštus...

Kartoju, įdomus buvo žmogus
švelniu it bitė charakteriu,
nes jo žvakė padėjo atskirti
draugus ir tuos, kurie nelabai
moka žaisti šachmatais ir akcijom
biržose.

Vėliau pradėjau tos žvakės bijoti,
nes ėmiau prisiminti sapnus iš vaikystės,
kad mane vejasi šuo, ar grįžtu
į upelį, iš kurio, sako, mane
sugavę atnešė tėvams.

Beliko laukti, kol žvakė sudegs,
bet jau imu nerimauti kaip reikės būti po to,
pripratau prie jos šviesos,
nes tada taip gera skaityti laiškus, glostyti
gyvūnus ir žiūrėti į mirusiųjų nuotraukas.

O visai neseniai žvakė prakalbo
ir paklausė ar ko nors nuo jos neslepiu.
Išspaudžiau šypsena, tegu nežino, kad
jai liko dar trys – keturios minutės.
O man... žinau, bet nesakysiu.
Žinau.
Bet nesakysiu.

***

Vaikystėj

visas ligas gydžiau serbentais
atrodė kad
rūgštumas viską sutraukia ir
paverčia dilgsėjimu žanduose
kurį tereikia išspjauti
ir pagyji
nuo bet ko net įsivaizduojamo

Labiausiai laukdavau čiobrelių
arba aviečių arbatos
bet galugerklį nusėsdavo
tik pelynų kartumas

Ir niekas netikėjo mano serbentais

Rūkė plunksnomis ir šuns plaukais
kai tikėdavo rimčiau susirgus

O aš bėgdavau į serbentynus
ir liesdama uogas it rožančiaus
karoliukus šnabždėdavau
net pačiai nesuprantamus žodžius
panašius į lapų šlamesį
ar rasos žvilgėjimą
Manęs ieškodavo nerasdavo
nes tikėjau kad serbentai

o jų net kvapas rūgštus

sutraukia mane iki dilgsėjimo
į mažą raudoną karolį
paukščio nesulesamą žmogaus nesuvalgomą

Vakarop parsiradus namo
iš plaukų pabirdavo lapeliai
juos po suolu paspirdavau koja
mama stebėdavosi juos radusi

kas jų čia nuolat pribarsto

man likdavo tylėti ir delnais
dengti žandus serbentų raudonumo

Jais gydžiau slogą ir mėlynės
galvos skausmą kiek paaugus
pirmąją meilę

Gydžiau, bet kažį kas nebeveikė
tad gyvenau
skaudančia širdim
retkarčiais galva

Ir tik tada kai tu manęs paklausei
ar tebetikiu pelynu
smilkymais ar vaiko
kišimu pro pavalkus supratau
ir kaipgi šitai begali veikti
jei aš pati
net savim nebetikiu

Perkūnija. 2011. Vilnius

Kylant rūkui vengdavau
eiti pro upelį nes girdėjosi
kultuvių pokšėjimas
Neverpdavau minčių iki vėlumos
o kiekvienam pasisiūliusiam palydėti
sakydavau taip
bet tik iki ana ten esančios kryžkelės
Ir šiaip vakarais pariesdavau kojas
nes jaučiau šiugždėjimą pakampėse
nakčia kažkas išlakdavo pieną
Mama tikėjo kad katė
Aš įtariau žaltį
Kaimynas tikriausiai turėjo aitvarą
nes laikė labai daug vištų
ir buvo turtingiausias žmogus
mūsų gatvėj
Prasidėjus perkūnijai senos močiutės
apversdavo puodus ant tvorų dugnais į viršų
o turtingasis kaimynas
slankiodavo apie tvartus ir žiūrėdavo
ar kas nepakeverzojo kokio belzebubo ant daržinės durų
Mama ištraukdavo šventintų žolynų
ir pakampėm palubėm
nutįsdavo pražilę dūmų siūlai

Keista kad dabar tai prisimenu
aplink į dangų prismaigstyta žaibolaidžių
o užuodžiu žaibo skelto medžio kvapą
ir iš pakampių nedrąsiai
galvas kyšteli
žolynų dūmų pražilę žalčiai